

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: V. B. Q.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.11.2014, č.j. 4476/DS/2014, JID: 140357/2014/KUUK/Píš,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 11.11.2014, č.j. 4476/DS/2014, JID: 140357/2014/KUUK/Píš, a rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru kontroly, ze dne 17.7.2014, č.j. MM/OK/PD/32919/14/R, **se pro vadu řízení zrušují a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 11.11.2014, č.j. 4476/DS/2014, JID: 140357/2014/KUUK/Píš, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru kontroly (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 17.7.2014, č.j. MM/OK/PD/32919/14/R, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu za jednání, jehož se měl dopustit dne 28.4.2014 v 15:02 hod. na rychlostní silnici R63 ve směru jízdy do Spolkové republiky Německo tím, že řídil motorové vozidlo tov. zn. Volkswagen Transporter, r.z. „X“, s nímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou dopravním značením, když v úseku, kde je stanovena nejvyšší dovolená rychlost 60 km/hod., mu byla silničním rychloměrem naměřena rychlost 102 km/hod, resp. po zohlednění odchylky měření $\pm 3 \%$ rychlost 98 Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

km/hod. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč, zákaz činnosti spočívající v řízení všech motorových vozidel po dobu 3 měsíců, a současně stanovena povinnost uhradit náklady správního řízení v částce 1.000,- Kč.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje dostatečné určení místa spáchání přestupku. To je ve výrokové části identifikováno pouze jako silnice č. R63, což je však nedostačující. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2010, č.j. 4 As 28/2010-56, v němž je povinnost řádně místo skutku specifikovat, jednoznačně vyjádřena. V důsledku uvedeného bylo žalobci upřeno právo se řádně hájit, neboť se nemohl přesvědčit, že by v místě, kde měl spáchat přestupek, byla nejvyšší dovolená rychlost skutečně snížena na 60 km/hod.
3. Správní orgán I. stupně taktéž provedl nezákonným způsobem účastnickou výpověď žalobce, když jej při jednání ani v předvolání nepoučil o možnosti odepřít výpověď. Správní orgán navíc prohlášení žalobce o tom, že značku omezující nejvyšší dovolenou rychlost neviděl, a že spěchal za svou dcerou, pojal jako usvědčující důkaz, přestože lze takovéto konstatování považovat naopak za popření viny.
4. Jediným důkazem, který tak v řízení o přestupku tvrzení žalobce vyvracel, byl úřední záznam policistů. Ten ale nelze podle ustálené judikatury (např. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, č.j. 1 As 96/2008-115) jako důkazu užít. Prvostupňový orgán tedy měl doplnit dokazování o svědeckou výpověď zasahujících policistů, což ale neučinil.
5. V závěrečné námitce žalobce zpochybňoval správnost provedeného měření. Dle něj postupovali policisté při měření v rozporu s návodem k obsluze silničního rychloměru, což podporují i závěry posudku, který si žalobce nechal za tímto účelem zpracovat. Dle návodu musí být měření prováděno na rovném úseku komunikace s maximálním poloměrem oblouku vyšším než 1600 m, policisté však měřili na místě, kde poloměr oblouku činí pouhých 534,9 m. V této souvislosti žalobce odkázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8.2.2012, č.j. 3 As 29/2011-56, a další judikaturu. Správní orgány však správnost měření vůbec nezkoumaly a vycházely pouze z fiktivního stavu, že se žalobce ke svému protiprávnímu jednání doznal, čímž došlo z jejich strany k nesprávnému vyhodnocení předložených důkazů. Za této situace žalobce zpochybnil, že by vozidlo řídil rychlostí, jež mu měla být naměřena.
6. S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že místo spáchání přestupku bylo v napadeném rozhodnutí vymezeno dostatečně jako 7. km rychlostní silnice R63 ve směru jízdy do Spolkové republiky Německo mimo obec v místě, kde je rychlost snížena svislým dopravním značením B 20a na 60 km/hod.
8. Pokud se týče absence poučení o možnosti odepřít výpověď, žalovaný konstatoval, že v předvolání k ústnímu jednání bylo mimo jiné uvedeno, že obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, uplatňovat skutečnosti a navrhopat důkazy, k výpovědi ani doznání nesmí být donucován. Takovéto poučení tedy žalovaný považuje za souladné se zákonnou úpravou i judikaturou soudů, např. rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2.10.2013, č.j. 6 As 29/2013-87.
9. K námitce nesprávného měření pak žalovaný poukázal na to, že ověřovací list č. 85/14 k tomuto zařízení a tiskový výstup obsahují identifikaci měřeného vozidla a místa, kde Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

bylo měření prováděno. Z osvědčení č. 22/12-1 a 44/12-1 pak plyne, že operátoři měřiče, policisté prap. Č. a prap. T., byli v používání radaru proškolení. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.4.2013, č.j. 4 As 17/2012-36.

10. Vzhledem k uvedeným skutečnostem proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
12. Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 6.5.2014 oznámila Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor služby dopravní policie, dálniční oddělení Řehlovice, správnímu orgánu I. stupně podezření z přestupku, jehož se měl dopustit žalobce shora vymezeným jednáním. Součástí oznámení byl i úřední záznam ze dne 29.4.2014 zachycující uvedený skutek, listinný výstup ze silničního rychloměru vytištěného dne 6.5.2014, z něhož vyplývá, že měření probíhalo na silnici R63 směr Ústí nad Labem na GPS souřadnicích N 50° 36' 29.670'', E 013° 57' 29.670'', přičemž zjištěná rychlost činila 102 km/hod., dále ověřovací list č. 58/14 osvědčující platnost ověření měřidla RAMER 10 C v době měření a osvědčení prap. L. Č. a prap. F. T. o proškolení k užívání silničního rychloměru RAMER 10 C.
14. Dne 29.5.2014 bylo žalobci správním orgánem I. stupně doručeno předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 2.7.2014. Současně byl žalobce poučen, že při jednání může navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy a vyjadřovat se ke všem skutečnostem kladeným mu za vinu po celou dobu řízení, přičemž platí, že k výpovědi ani doznání nemůže být nucen.
15. Při ústním jednání konaném dne 2.7.2014 žalobce vypověděl, že si nevšiml zpomalovací značky, neboť spěchal za dcerou. Dále byl seznámen s důkazním materiálem – oznámením o přestupku, listinným výstupem z rychloměru, ověřovacím listem měřícího zařízení a osvědčením o proškolení obsluhy.
16. Dne 17.7.2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č.j. MM/OK/PD/32919/14/R, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání shora vymezeného protiprávního jednání. Ve výrokové části jako místo, kde mělo k porušení právních předpisů dojít, označil „na rychlostní silnici R-63, ve směru jízdy do SRN“.
17. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 8.8.2014 blanketní odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, jak bylo uvedeno shora. V odůvodnění

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vymezil místo spáchání přestupku jako „na rychlostní silnici R-63 ve směru jízdy do SRN 7. km [...], v místě, kde je rychlost snížena svislým dopravním značením B 20a na 60 km/hod.“

18. Soud se nejprve zabýval posouzením otázky, zda bylo ve výroku prvoinstančního rozhodnutí dostatečným a konkrétním způsobem vymezeno místo spáchání přestupku.
19. Dle ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 30.6.2017 (dále jen „přestupkový zákon“), musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).
20. Úvodem posouzení dané námitky soud konstatuje, že na výrok rozhodnutí o přestupku jsou kladeny vysoké formální požadavky. Jak již v minulosti dovodil Nejvyšší správní soud, v zájmu právní jistoty obviněného musí být skutek ve výroku rozhodnutí správního orgánu popsán natolik určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem. Smyslem přesného vymezení skutku je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, vyloučení překážky věci rozhodnuté, určení rozsahu dokazování a zajištění řádného práva na obhajobu. To lze zajistit pouze dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Pouze výroková část rozhodnutí je totiž schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení, nabýt právní moci a být vynutitelná správní exekucí (v tomto smyslu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2008, č.j. 2 As 34/2006-73, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24.4.2013, č.j. 1 As 180/2012-43, ze dne 28.5.2015, č.j. 9 As 291/2014-39, nebo ze dne 10.12.2014, č.j. 9 As 80/2014-37, vše dostupné na www.nssoud.cz). Uvedeným požadavkům na dostatečné vymezení podléhá i místo přestupku, jež musí být konkretizováno takovým způsobem, aby z něj vyplývalo, kde přesně k jeho spáchání došlo.
21. V daném případě bylo místo skutku ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí popsáno jako „na rychlostní silnici R-63, ve směru jízdy do SRN“. Srovnatelným vymezením se přitom Nejvyšší správní soud zabýval již např. ve svých rozsudcích ze dne 10.12.2014, č.j. 9 As 80/2014-37, ze dne 8.1.2015, č.j. 9 As 214/2014-48, či ze dne 23.11.2010, č.j. 4 As 28/2010-56 (vše dostupné na www.nssoud.cz). V posledně jmenovaném rozhodnutí (na něž odkazoval i žalobce) pak z pohledu dostatečné určitosti vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí neobstálo toto určení: „na silnici I. třídy č. 56 na ulici Frýdlantská v obci Frýdek-Místek“, z čehož Nejvyšší správní soud dovodil, že neumožňuje přesně zjistit, kde mělo k protiprávnímu jednání dojít. V jiném případě konkretizovaném v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12.4.2017, č.j. 1 As 17/2017-28 (dostupném na www.nssoud.cz), kde bylo místo skutku vymezeno jako „na ulici Vídeňská v Pohořelicích“, obdobně jmenovaný soud uvedl, že: „Ulice Vídeňská prochází Pohořelicemi, přičemž se jedná o delší komunikaci, která zasahuje od centra obce až k hranici obce. Bez bližší specifikace je proto takto vymezené místo, kde mělo dojít ke spáchání přestupku, značně široké. Navíc nelze bez potřebných skutkových zjištění vyloučit, že na komunikaci Vídeňská v Pohořelicích je různá dopravní regulace nejvyšší povolené rychlosti.“ Oproti tomu ve věci řešené v rozsudku ze dne 25.6.2015, č.j. 9 As 290/2014-53 (dostupném na www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud považoval za dostatečné vymezení místa „u obce Panenský Týnec na silnici I/7“. Zde se však situace lišila v tom, že správní orgán postavil

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

najisto, že v úseku měření rychlosti je stanovena jednotná regulace dovolené rychlosti účastníků silničního provozu.

22. Silnice I/63 (v době spáchání přestupku označovaná jako R63) patřila do 31.12.2015 mezi tzv. rychlostní silnice, od 1.1.2016 se pak z ní stala silnice pro motorová vozidla (zdroj: https://cs.wikipedia.org/wiki/Silnice_I/63). Zákon o silničním provozu ve znění účinném do 30.12.2015 přitom v ust. § 18 odst. 3 věty první stanovil, že řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3.500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km/hod.; na dálnici a silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 130 km/hod. Z uvedeného je zřejmé, že obecná nejvyšší dovolená rychlost na dané komunikaci v rozhodném období činila 130 km/hod. – pakliže by tedy byl žalobce obviněn z překročení této rychlosti, požadavky na specifikaci místa skutku by v souladu s výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25.6.2015, č.j. 9 As 290/2014-53, byly nepochybně nižší. Za situace, kdy však správní orgán I. stupně presumoval, že k překročení rychlosti na silnici I/63 mělo dojít v místě, kde je svislou dopravní značkou omezena maximální dovolená rychlost toliko na 60 km/hod., bylo již místo skutku třeba konkretizovat podrobně. To však prvostupňový orgán neučinil a ve výroku svého rozhodnutí pojal tento údaj značně široce. S ohledem na výše dovozené požadavky na výrokovou část rozhodnutí, zejména s ohledem na vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu či vyloučení překážky věci rozhodnuté, ale i zajištění řádného práva na obhajobu, proto soud konstatuje, že pojetí místa skutku jako „*na rychlostní silnici R-63, ve směru jízdy do SRN*“ je zcela nedostatečné, neboť z něj není patrné, v jaké části komunikace, jež dle údajů Ředitelství silnic a dálnic měří cca. 7 km, k jeho spáchání mělo dojít.
23. Pro úplnost pak soud znovu dodává, že je to výroková část, jež může jako jediná zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení, proto nestačí, pakliže bylo místo skutku přesněji konkretizováno pouze v listinném výstupu ze silničního rychloměru obsahující přesné souřadnice GPS či prostřednictvím uvedení kilometru komunikace v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného. Pakliže správní orgány místo skutku nekonkretizovaly přímo ve výroku svých rozhodnutí, svým jednáním založily zásadní vadu řízení, neboť způsobily, že místo skutku je zaměnitelné s jiným.
24. S ohledem na uvedené proto soud nezbylo, než napadené rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně dle ust. § 76 odst. 1 písm. c) ve spojení s ust. § 78 odst. 3 s.ř.s. bez jednání zrušit pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a věc podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku, přičemž se bude muset zabývat i dalšími žalobcem uplatněnými námitkami (zejména absencí poučovací povinnosti účastníka o možnosti odepřít výpověď či nesprávným provedením měření rychlosti), včetně navázaných důkazních návrhů, které soud v tomto řízení dále nehodnotil, neboť pro závěr o vadách řízení nadále pozbyly významu a soud se jimi s ohledem na zásadu subsidiarity správního soudnictví vymezenou v ust. § 5 s.ř.s. nemohl dále zabývat.
25. Výrok ad II) o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 11.228,- Kč. Tato částka se sestává ze zaplaceného soudního poplatku za řízení ve výši 3.000,- Kč a z částky 6.200,- Kč za 2 úkony právní služby po 3.100,- Kč poskytnuté zástupcem žalobce, Mgr. Jaroslavem Topolem, dle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb [převzetí a příprava zastoupení – ust. § 11 odst. 1 písm. a), sepis žaloby – ust. § 11 odst. 1 písm. d)], dále z částky 600,- Kč za 2 s tím související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč dle ust. § 13 odst. 1, 3 citované vyhlášky, a z částky 1.428,- Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány, mimo soudního poplatku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti **nelze** prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.r.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 1. února 2018

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.